അച്ഛനും മകനും

(അച്ഛൻ എന്തോ ചെയ്തുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നു. മകൻ ഒരു വണ്ടി ഓടിക്കുന്ന ഭാവം കാണിച്ചു കൊണ്ടു സ്റ്റേജിലൂടെ ചുറ്റിയോടുന്നു.)

അച്ഛൻ : എടാ, എടാ. . . സ്കൂളീന്നു വന്നാലൊടനേ തുടങ്ങിക്കോളും ചാട്ടം. നില്ലെടാ അവിടെ. *(പിടിച്ചു നിർത്തുന്നു.)*

അച്ഛൻ : നീ സ്കൂളിൽ പോയാൽ വല്ലതും പഠിക്കുന്നുണ്ടോ?

മകൻ : പിന്നേ. . . ഞാൻ ഭയങ്കര പഠിത്തമല്ലേ. . .

അച്ഛൻ : ഇന്നെന്താ നീ സ്കൂളിൽ പഠിച്ചത്?

മകൻ : ഓപ്പോസിറ്റ്.

അച്ഛൻ : ഓപ്പോസിറ്റോ? അതെന്താ?

മകൻ : ഓപ്പോസിറ്റ്. . . ഓപ്പോസിറ്റ്. . . അച്ഛൻ എന്തു പറഞ്ഞാലും ഞാനതിന്റെ ഓപ്പോസിറ്റു പറയും.

അച്ഛൻ : അതല്ലേ നീയും നിന്റെ അമ്മയും ഇത്രയും കാലം ചെയ്തോണ്ടിരുന്നേ. . . ഞാൻ എന്തു പറഞ്ഞാലും അതിന്റെ ഓപ്പോസിറ്റു പറയുക. ഇതിനു കാശു മുടക്കി സ്കൂളിൽ പോകുന്നതെന്തിനാ?

മകൻ : അതല്ലച്ഛാ. അച്ഛൻ ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ അതിന്റെ ഓപ്പോസിറ്റു പറയാം.

അച്ഛൻ : ഓ. . . ഓപ്പോസിറ്റ്. . . വിപരീതപദം. . .
അപ്പോ ഞാൻ ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞാൽ നീ അതിന്റെ ഓപ്പോസിറ്റു പറയും, അല്ലേ?

മകൻ : പറയും.

അച്ഛൻ : OK. . . മുകളിൽ

മകൻ : താഴെ

അച്ഛൻ : അകത്ത്

മകൻ : പുറത്ത്

അച്ഛൻ : ഇടത്ത്

മകൻ : വലത്ത്

അച്ഛൻ : (അഭിമാനത്തോടെ) കൊള്ളാമല്ലോടാ. . .

മകൻ : കൊള്ളത്തില്ലല്ലോടാ. . .

അച്ഛൻ : *(ഞെട്ടി)* അതല്ല

മകൻ : അതാണ്

അച്ഛൻ : മതി, മതി, മതി. . .

മകൻ : പോരാ, പോരാ, പോരാ. . .

അച്ഛൻ : നിർത്തെടാ

മകൻ : തുടരെടാ

അച്ഛൻ : എന്റെ ദൈവമേ. . . *(തല പൊത്തിപ്പിടിച്ച് ഒരു വശത്തിരിക്കുന്നു.)*

മകൻ : നിന്റെ ചെകുത്താനേ. . . *(തല പൊത്തിപ്പിടിച്ച് മറു വശത്തിരിക്കുന്നു.)*

(കുറെ കഴിഞ്ഞു മകൻ എഴുന്നേറ്റ് അച്ഛനെ തൊട്ടുവിളിക്കുന്നു. അച്ഛൻ ഞെട്ടിയെഴുന്നേൽക്കുന്നു.)

മകൻ : ഇപ്പോ മനസ്സിലായില്ലേ, അച്ഛന്മാരെക്കാൾ സ്മാർട്ട് മക്കളാണെന്ന്. . .

അച്ഛൻ : എന്താ, എന്താ. . . അച്ഛന്മാരെക്കാൾ സ്മാർട്ട് മക്കളാണെന്നോ?

മകൻ : ങാ.

അച്ഛൻ : അങ്ങനെ ഒരു കാര്യം ഞാൻ ഇതുവരെ കേട്ടിട്ടില്ല. മക്കൾ ഒരിക്കലും അച്ഛനെക്കാൾ മിടുക്കരാവില്ല.

മകൻ : അച്ഛാ, റേഡിയോ കണ്ടുപിടിച്ചതു ആരാ?

അച്ഛൻ : റേഡിയോ കണ്ടുപിടിച്ചതു. . . *(ആലോചിക്കുന്നു)* മാക്രോണി.

മകൻ : *(കൈകൊട്ടിച്ചിരിച്ചിട്ട്)* മാക്രോണി ആന്റ് ചീസു തിന്നുന്ന സാധനമാ അച്ഛാ. . . മാർക്കോണി. . . മാർക്കോണി. . .

അച്ഛൻ : അതു തന്നെയല്ലേ ഞാനും പറഞ്ഞത്. മാ. . . മാ. . . ങാ, അയാള്.

മകൻ : എന്താ മാർക്കോണീടെ അച്ഛൻ കണ്ടുപിടിക്കാഞ്ഞത്? *(വിജയഭാവത്തിൽ നിൽക്കുന്നു.)*

അച്ഛൻ : അത്. . . അത്. . . അയാൾക്കു ആന്റിനയും ഏറിയലും ഒന്നും ഇല്ലാഞ്ഞിട്ട്.

മകൻ : ഇപ്പോ മനസ്സിലായില്ലേ, അച്ഛന്മാരെക്കാൾ സ്മാർട്ട് മക്കളാണെന്ന്. . .

അച്ഛൻ : അതെങ്ങനാ?

മകൻ : അച്ഛാ. . . ഈ കയർ എഴുതിയതു ആരാ?

അച്ഛൻ : കയർ എഴുതിയത്. . . കയർ എഴുതിയതു . . . ദാ എന്റെ നാക്കേലിരിക്കുന്നു. . .

മകൻ : അയ്യോ അച്ഛാ, കയറു നാക്കേൽ വെയ്ക്കല്ലേ, കെട്ടു വീണുപോകും.

അച്ഛൻ : കയർ എഴുതിയത്... ചമ്പക്കുളം... കൈനകരി... തകഴി... ങാ... തകഴി, തകഴി

മകൻ : എന്താ തകഴീടെ അച്ഛൻ എഴുതാഞ്ഞത്? *(വിജയഭാവത്തിൽ നിൽക്കുന്നു.)*

അച്ഛൻ : അതു അയാൾക്കു എഴുത്തും വായനേം അറിയാത്തോണ്ട്...

മകൻ : ഇപ്പോ മനസ്സിലായില്ലേ, അച്ഛന്മാരെക്കാൾ സ്മാർട്ടു മക്കളാണെന്ന്...

അച്ഛൻ : എടാ, ഈ മാക്റോണീം തകഴീമൊക്കെ വല്ലപ്പോഴും മാത്രമുണ്ടാകുന്ന അപൂർവ്വപ്രതിഭകളാ. ഒരു ആയിരം അച്ഛന്മാരേം മക്കളെയും എടുത്താൽ ഒന്നോ രണ്ടോ മക്കൾ ചിലപ്പോൾ മിടുക്കരായിരിക്കും.

മകൻ : അല്ല, ആയിരം അച്ഛന്മാരേം മക്കളെയും എടുത്താൽ ഒന്നോ രണ്ടോ അച്ഛന്മാർ ചിലപ്പോൾ മിടുക്കരായിരിക്കും.

അച്ഛൻ : നീ എവിടെ കണ്ടിട്ടുണ്ട് അച്ഛനെക്കാൾ മിടുക്കന്മാരു മക്കൾ?

മകൻ : എത്ര വേണം? ഭരത്, കുഞ്ചു, അലക്സ്, നിരഞ്ജൻ...

അച്ഛൻ : നീ ലിസ്റ്റൊന്നും നിരത്തണ്ടാ. നമുക്ക് ഒരു ഉദാഹരണം എടുക്കാം. നീ അച്ഛനും ഞാൻ മോനുമല്ലേ.

മകൻ : അല്ല. അച്ഛൻ അച്ഛനും ഞാൻ മോനും.

അച്ഛൻ : ങാ, ങാ – ഞാൻ അച്ഛനും നീ മോനും... എന്തെങ്കിലും ഒരു കാര്യം പറയാമോ നീ എന്നെക്കാൾ നന്നായി ചെയ്യുന്നത്?

(മകനും അച്ഛനും പല കസർത്തുകളും കാണിക്കുന്നു. മകൻ കാണിക്കുന്നതൊക്കെ കുറച്ച വിഷമിച്ചാണെങ്കിലും അച്ഛനും ചെയ്യുന്നു. അവസാനം മകൻ അച്ഛന്റെ കാലുകൾക്കിടയിലൂടെ പോകുന്നു. അതു ചെയ്യാൻ പറ്റാത്ത അച്ഛൻ അല്പം പകച്ചുനിന്നതിനു ശേഷം ഓടി രക്ഷപ്പെടുന്നു.)

മകൻ : ഞാൻ ജയിച്ചേ, ഞാൻ ജയിച്ചേ... *(സദസ്യരോടായി)* ഇപ്പോ മനസ്സിലായില്ലേ അച്ഛന്മാരെക്കാൾ മിടുക്കർ മക്കളാണെന്ന്?

(യവനിക)